

Arrest

nr. 181 008 van 20 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BAELDE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 21 augustus 2015 België is binnengekomen, diende op 24 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 18 juli 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 18 juli 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 24/08/2015
Overdracht CGVS: 09/12/2015

U werd op 18 februari 2016 van 13u55 tot 17u58 en op 2 juni 2016 gehoord van 8u55 tot 10u25 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat meester Johannes Baelde loco meester Tessa Verbeke woonde de gehoren integraal bij.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad, Irak. U woonde steeds samen met uw familie in de wijk Al Andalus, een deel van de wijk Al Mansour te Bagdad. U studeerde computerwetenschappen aan de Universiteit van Al Mamon en werkte de laatste twee jaar als programmeur bij het Ministerie van Constructie en Huisvesting.

Eind maart 2015 vond u voor uw huis een dreigbrief waarin stond dat alle soennieten de wijk dienden te verlaten. Deze brief was niet ondertekend. Uw vriend Sinan, die in dezelfde straat woonde en ook een soenniet was, had een gelijkaardige brief ontvangen. Op aanraden van een vriend van uw werk, Ahmed M., diende u naar aanleiding van de anonieme dreigbrief op 2 of 3 april 2015 een klacht in tegen drie leiders van een militie in uw buurt, namelijk H., Y. en K., omdat u hen verdacht. U deed uw klacht bij het politiekantoor van Jihad in plaats van bij het politiekantoor van Mansour, omdat uw vriend Ahmed daar een politieofficier, Jihad genaamd, kende en er u verzekerd werd dat uw klacht discreet zou worden behandeld.

Eén à twee dagen later vond u opnieuw een dreigbrief voor uw huis, ditmaal van Asaeb Ahl Al-Haq (AAH). Hierin stond dat ze wisten dat u klacht had ingediend en dat u uw huis diende te verlaten. Ook uw werkplaats werd er in vermeld. U belde politieofficier Jihad en hij verzekerde u dat hij het verder zou onderzoeken. U ging niet meer naar uw werk.

Op 15 april 2015 om 23 uur 's avonds werd er op jullie huis geschoten. Getuigen vertelden dat de schutters met twee auto's waren. De volgende ochtend kwam de politie langs om vaststellingen te doen. Ook politieofficier Jihad was hierbij. Na de beschieting van jullie woning vertelde u uw vader voor het eerst over de dreigbrieven. U vertrok diezelfde dag nog naar een vriend in de wijk Al Jamia. Tot uw vertrek op 3 of 4 juni 2015 pendelde u tussen een vriend in de wijk Al Jamia en een vriend in de wijk Al Ghazaliya. Uw familie vertrok die avond of de volgende dag ook uit jullie huis. Om meer informatie te krijgen, belde u samen met uw vriend Ahmed naar politieofficier Jihad toen u reeds in de wijk Al Jamia verbleef, maar hij kon niks meer voor u doen.

Op 3 of 4 juni 2015 reisde u met het vliegtuig vanuit Bagdad, Irak naar Turkije. U reisde met de boot naar Griekenland en verder over land tot België. U kwam aan in Brussel op 21 augustus 2015. U vroeg op 24 augustus 2015 asiel aan in België.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart; uw origineel nationaliteitsbewijs; een origineel certificaat van uw diploma van de Al Mamon Universiteit; uw originele werkbades van het Ministerie van Constructie en Huisvesting; een originele dreigbrief van AAH; een originele beslissing van de onderzoeksrechtbank van Al Karkh gedateerd op 20 april 2015 gericht aan het politiebureau van Al Jihad; kopie van het huurcontract van uw familie geldig van 1 mei 2015 tot 1 mei 2016; kopie van een bewijs dat u soenniet bent gedateerd op 7 februari 2016 en opgesteld door de raad van stamhoofden van Samara; kopie van de woonstkaart van uw vader; origineel verzendingsbewijs van uw documenten gedateerd op 14 september 2015.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt ondermijnd door de volgende bevindingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw handelen na het ontvangen van een anonieme dreigbrief eind maart 2015 niet coherent en niet plausibel zijn. Zo verklaarde u dat u deze dreigbrief in eerste instantie niet serieus nam en dat u op aanraden van een vriend toch besloot om een klacht in te dienen in het politiekantoor van Jihad, waar uw vriend een politieofficier kende. Hoewel er in de brief op geen enkele manier werd vermeld van wie deze afkomstig is, verdacht u drie personen die volgens u tot milities behoorden in uw wijk en noemde u hun namen in uw klacht (CGVS 1 18/02/2016, p. 14-18, 20). Geheel in tegenspraak, verklaarde u daarentegen verschillende malen dat u geen enkel idee had van wie deze dreigbrief zou kunnen zijn en dat indien u wel had geweten dat de brief van Asaeb Ahl Al Haq kwam, u niet het risico zou genomen hebben om klacht in te dienen omdat ze heel gevaarlijk zijn (CGVS 1, p. 16; CGVS 2 02/06/2016, p. 8 en p. 10-11). Toch diende u een klacht in tegen de bovengenoemde personen, die u als machtig en gevreesd in de buurt omschreef, omdat u hen ervan verdacht achter de brief te zitten (CGVS 2, p. 10-11 en p. 17-18). Uit uw verklaringen blijkt dus dat u

wel op de hoogte was van het feit dat de drie personen die u noemde in uw klacht machtige en gevreesde militieleden van in uw wijk waren. U wist enkel niet tot welke militie zij behoorden. Dat u desalniettemin toch het risico nam om klacht in te dienen en hierbij ook namen noemde van machtige militieleden, is bijgevolg geenszins plausibel. Het is bovendien des te opmerkelijker dat u deze drie personen beschuldigde omdat zij leiders zijn bij een militie in uw wijk en door iedereen gekend, maar dat u geen enkel idee heeft tot welke militie zij behoren noch over enige kennis beschikt van welke milities actief zijn in uw buurt (CGVS 2, p. 8 en p. 17). Verder is het ook weinig aannemelijk dat u uw ouders niet op de hoogte hebt gebracht van de anonieme dreigbrief. U verklaarde hierover dat u hen niet hebt ingelicht omdat u alles zelf wilde regelen, ze bejaarde personen zijn en uw vader medische problemen heeft. Uw uitleg kan echter geenszins overtuigen aangezien de bedreigingen gericht waren aan alle soennieten en uw familie bijgevolg ook werd gevisieerd (CGVS 2, p. 11-13). Uw ouders zijn overigens nog niet bejaard want ze zijn beide werkend als ingenieur/consulent (CGVS 2, p. 7 en 12).

Voorts overtuigen ook uw verklaringen over uw handelen na het ontvangen van de tweede dreigbrief van AAH enkele dagen later niet. U verklaarde dat deze brief aan u persoonlijk gericht was en dat er in vermeld werd dat zij wisten dat u een klacht bij de politie had ingediend. U en uw familie dienden binnen de drie dagen het huis te verlaten. U telefoneerde hierover met de politieofficier die enkele dagen eerder uw klacht noteerde. Hij stelde u gerust en zei dat hij het nodige zou doen (CGVS 2, p. 19-20). Het is geenszins aannemelijk dat dit uw enige actie is nadat u met de dood wordt bedreigd door AAH en verplicht wordt uw huis te verlaten. Zo heeft u met niemand anders gepraat over deze tweede dreigbrief, zodat ook uw familie hiervan nog steeds niet op de hoogte was, noch heeft u deze politieofficier opnieuw gecontacteerd om te informeren over wat hij had ondernomen. U bleef in uw huis wonen en stopte gewoon met werken (CGVS 2, p. 20-21). Gelet op de ernst van een tweede bedreiging, is uw verklaring dat u gerust was omdat de termijn van drie dagen was beëindigd en er nog steeds niets was gebeurd waardoor u de bedreiging niet serieus nam, geenszins toereikend (CGVS 2, p. 20). Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat wanneer iemand tot tweemaal toe bedreigd wordt en wanneer zijn familie eveneens wordt gevisieerd, deze op zijn minst de informatie deelt met zijn familie en hierop gepaste maatregelen neemt. Bovendien zijn uw verklaringen in verband met uw contact met politieofficier Jihad na de tweede dreigbrief allerminst coherent en aannemelijk. Vooreerst is het vreemd dat u politieofficier Jihad hebt verwittigd en u verklaarde vertrouwen te hebben in de politie (CGVS 2, p. 20), aangezien de tweede dreigbrief was gekomen naar aanleiding van uw klacht terwijl u nochtans discretie werd verzekerd. Hierop gewezen kon u louter en alleen opperen dat u had gedacht aan de betrouwbaarheid van de politieofficier maar dat er ook anderen van het politiekantoor informatie naar buiten konden brengen (CGVS 2, p. 25-26). Na het schietincident op uw woning had u naar eigen zeggen wel uw twijfels over de betrouwbaarheid van deze politieofficier (CGVS 2, p. 23). Bijgevolg is het geenszins aannemelijk dat u na uw verhuis naar de wijk Al Jamia nog contact opnam met de enige twee personen die van uw klacht bij de politie op de hoogte waren. Volgens uw verklaringen ontmoette u immers uw vriend Ahmed en jullie belden naar politieofficier Jihad (CGVS 1, p. 22-23). Daarnaast verklaarde u ook dat bovengenoemde politieofficier aanwezig was wanneer de politie vaststellingen kwam uitvoeren nadat jullie woning werd beschoten (CGVS 2, p. 23). Dit is echter bijzonder opmerkelijk omdat deze politieofficier werkte in de wijk Jihad en dus niet de wijk waar u woonde, namelijk Mansour. Geconfronteerd hiermee verklaarde u dat u dit zelf wel vreemd vond, maar dat u deze vraag niet aan hem gesteld heeft (CGVS 2, p. 23).

Verder verklaarde u nog dat de eerste dreigbrief gericht was tegen alle soennieten in de buurt. U veronderstelde dat alle soennitische families in uw straat een dreigbrief hadden gekregen doordat uw vriend Sinan, die in dezelfde straat woonde en ook verklaarde soenniet te zijn, een gelijkaardige brief had ontvangen (CGVS 1, p.14; CGVS 2, p. 16). Gevraagd of u bij andere soennitische burens heeft geïnformeerd of dat zij ook een gelijkaardige brief hadden ontvangen, verklaarde u dat het een te gevoelig onderwerp was om over te spreken in de buurt en u geen risico's wilde nemen (CGVS 2, p. 12 en p. 16). Het is echter heel merkwaardig dat u op geen enkel moment hebt geïnformeerd naar de situatie van de andere soennitische families in uw buurt. Ook na uw vertrek uit uw buurt verklaarde u dat u geen enkel idee heeft wat er met de andere soennieten in de buurt is gebeurd (CGVS 2, p. 15-16 en p. 24-25). U had echter meermaals de gelegenheid om hier naar te informeren. Zo hield u telefonisch contact met verschillende personen uit uw vroegere wijk. U werd zo onder meer op de hoogte gebracht van het vertrek van Sinan en zijn familie, maar informeerde op geen enkel moment naar de situatie van de andere soennitische families in de buurt (CGVS 2, p. 14-15).

Gelet op voorgaande vaststellingen dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility

Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers

vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel

waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegd documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, certificaat van uw diploma, werkgerelateerde documenten, bewijs van soenniet zijnde en de woonkaart van uw vader bevatten persoonsgegevens die hier niet worden betwist. De dreigbrief van AAH en de beslissing van de onderzoeksrechtbank d.d. 20 april 2015, kunnen gezien de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, voorgaande vaststellingen evenmin wijzigen. Documenten kunnen immers slechts bewijskrachtig worden geacht indien zij daadwerkelijk kaderen in coherente en geloofwaardige verklaringen, quod non in casu. Bovendien blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat (ver)vals(te) Iraakse documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn. Het huurcontract van uw familie bevestigt dat zij daar een woning huren, maar biedt geen uitsluitel over de reden en de omstandigheden van hun verhuis. Het verzendingsbewijs bevat gegevens die hier niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) iuncto de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm."

Na een algemene en theoretische toelichting over het element "gegronde vrees voor vervolging", gaat verzoeker in op drie elementen van de motivering van de bestreden beslissing.

Vooreerst gaat hij in op zijn verklaringen over zijn handelen na het ontvangst van de eerste, anonieme dreigbrief van eind maart 2015. Vervolgens betwist hij de motivering dat zijn verklaringen over zijn handelen na het ontvangst van de tweede dreigbrief van de militie Asaeb Ahl Al-Haq (AAH) niet overtuigen. Tenslotte bespreekt hij het motief dat hij op geen enkel moment heeft geïnformeerd naar de situatie van de andere soennitische families in de buurt.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) iuncto de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm.”

Verzoeker gaat in op de inhoud van artikelen 48/4 en 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet en betwist het standpunt dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad en stelt dat hij afkomstig is van Bagdad waar de veiligheidssituatie op heden uiterst precair is. Hij steunt daarbij op UNHCR's *“Position on Returns to Iraq”* van oktober 2014.

Hij vraagt om rekening te houden met de recente, uiterst bloedige aanslag op 2 juli 2016, waarbij de dodentol (hoofdzakelijk burgers) opliep tot 281 (verzoekschrift, stuk 5A-5B). Er is in Bagdad aldus een groter risico op willekeurig geweld dan in de voorbije periodes waarin door de Commissaris-generaal wel subsidiaire bescherming werd toegekend. Hij acht het huidige standpunt wereldvreemd, nu het geen rekening houdt met de moordend hoge dodentol van het geweld in Bagdad. Hij verwijst naar het rapport *“Parole à l'exil: Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad”* van Caritas en CIRE van mei 2016 dat een kritiek levert op het standpunt van de Commissaris-generaal en dat rekening houdt met recentere informatie.

Hij wijst op het gegeven dat sjiitische milities in Bagdad de soennitische bevolking viseren, waardoor verzoeker als soennitische moslim nog meer in het vizier komt. Dit gegeven wordt overigens zelf bevestigd door de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing en in rechtspraak van de Raad.

Verzoeker baseert zich op talrijke krantenartikelen en rapporten om aan te tonen dat er wel degelijk sprake is van een reëel risico op ernstige schade indien verzoeker als soennitische moslim wordt gedwongen om terug te keren naar zijn land van herkomst (verzoekschrift, stukken 5-20).

De selectie van aanslagen in Bagdad vormt bovendien slechts het topje van de ijsberg, omdat er ook nog vele andere aanvallen zijn die niet worden vermeld in de internationale media maar die wel degelijk hebben plaatsgevonden. Hij gaat hierbij in op cijfers van de VN (verzoekschrift, stuk 21) en vergelijkt deze met de dodentol in het Syrische conflict en verwijst naar andere algemene informatie in artikelen en rapporten over de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten:

- medische attesten aangaande verzoekers vader (cholesterol en hypertensie) en verzoekers moeder (diabetes) (stuk 3A en 3B)
- arrest van de Raad (stuk 4)
- artikelen *“Bomaanslag in Bagdad met 250 doden dodelijkste sinds Amerikaanse invasie”* en *“Dodentol van zware aanslag in Bagdad opgelopen tot 281”* van De Standaard van 6 juli 2016 en 7 juli 2016 (stuk 5A en 5B)
- artikel *“Shi'ite militia hangs up 15 executed Sunnis in Iraqi square”* van Reuters van 30 juli 2014 (stuk 6)
- artikel *“Scores dead in attack on Sunni mosque in Iraq”* van Al Jazeera van 23 augustus 2014 (stuk 7)
- artikel *“Iraqi Sunni tribal leader assassinated in Baghdad”* van AFP van 14 februari 2015 (stuk 8)
- artikel *“Iraq: Investigate Baghdad kidnapping and assassination of Sunni leader and his convoy”* van Amnesty International van 18 februari 2015 (stuk 9)
- artikel *“IS doodde 70 leden van soennitische stam”* van De Standaard van 7 oktober 2015 (stuk 10)
- artikel *“Iraqi Sunni mosques attacked in apparent retaliation for Saudi execution”* van Reuters van 4 januari 2016 (stuk 11)
- artikel *“Iran beschuldigt Saudi-Arabië van bombardement op ambassade”* van De Standaard van 7 januari 2016 (stuk 12)
- artikel *“Fears of more Iraq strife as regional Sunni-Shiite row escalates”* van AFP van 6 januari 2016 (stuk 13)
- artikel *“Zeker 30 doden bij zelfmoordaanslag ten zuiden van Bagdad”* van Het Nieuwsblad van 25 maart 2016 en Knack van 26 maart 2016 (stuk 14 en 15)
- artikel *“Acht doden bij bomaanslagen in Bagdad”* van De Standaard van 23 april 2016 (stuk 16)
- artikel *“Iraq: Car bombing in Baghdad kills at least 12 civilians”* van Indian Express van 25 april 2016 (stuk 17)
- artikel *“Car bomb attacks in Baghdad kill at least 90”* van The Guardian van 11 mei 2016 (stuk 18)
- artikel *“Iraq conflict: IS suicide bombers hit Taji gas plant”* van BBC van 15 mei 2016 (stuk 19)

- artikel "Wave of Bombings in Baghdad Kill 69" van ABC News van 17 mei 2016 (stuk 20)
- UNAMI cijfergegevens over slachtoffers in Irak voor de maanden februari, maart, april, mei, juni en juli 2016 (stuk 21A-21F).

2.1.3. In een aanvullende nota van 22 november 2016 voegt verzoeker volgende documenten toe aan zijn beroep:

- Werkkaarten van zijn ouders (stuk 1)
- Vertaling van de medische attesten die als stuk 3A en 3B bij het verzoekschrift werden gevoegd (stuk 2)
- Klacht van 2 april 2015 (stuk 3)
- Gesprek tussen verzoeker en A.M. over de aanwezigheid van politieofficier J. op 16 april 2015 na het schietincident (stuk 4)

2.1.4. In een aanvullende nota van 1 december 2016 voegt de Commissaris-generaal volgende documenten:

- COI Focus "Irak. Veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van Cedoca van 12 augustus 2016 (stuk 1)
- UNHCR's "Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 (stuk 2).

2.1.5. In een aanvullende nota die verzoeker ter zitting heeft neergelegd voegt hij een foto van zijn huis in Bagdad waarop graffiti, "gezocht", werd aangebracht op de toegangspoort.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat hij niet wist welke militie de eerste dreigbrief had verstuurd, terwijl dit niet aannemelijk is gelet op zijn verklaringen dat die mensen bekend zijn in de buurt, als ze passeren dan wordt er gezegd die persoon en wordt zijn naam vermeld en die persoon is hoofd van die groep (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 10-11). Het is dan ook niet aannemelijk dat hij wel sterke vermoedens had wie de auteurs waren van de brief en tegen deze drie personen een klacht heeft neergelegd, maar dat hij niet wist dat deze gelinkt waren aan de militie AAH. Verzoeker werd niet gevraagd of hij kennis heeft van alle milities in Irak, maar zijn verklaring dat hij niet op de hoogte zou zijn tot welke milities bekende en gevreesde leiders in zijn buurt behoren is niet aannemelijk. Ook het argument dat verzoeker zijn ouders niet ongerust wou maken, gelet op hun leeftijd en gezondheidstoestand, overtuigt de Raad niet. Verzoekers ouders werken nog als ingenieur, zoals moet blijken uit de voorgelegde werkkaarten (aanvullende nota van 22 november 2016, stuk 1), en consultant en zijn dus niet bejaard. De medische attesten spreken enkel over een mogelijk probleem van hoge cholesterol, hoge bloeddruk of diabetes, maar laten niet toe om vast te stellen dat verzoekers voorgehouden problemen onbespreekbaar zouden zijn omwille van zijn ouders hun gezondheidstoestand (verzoekschrift, stukken 3A en 3B; aanvullende nota van 22 november 2016, stuk 2). Bovendien hebben deze gegevens in verband met zijn ouders geen betrekking op de kern van verzoekers voorgehouden problemen met de sjitische milities.

Verzoeker legt bij de aanvullende nota van 22 november 2016 nog een document neer, namelijk de klacht die hij op 2 april 2015 zou hebben neergelegd over de eerste dreigbrief. Verzoekers verklaringen afgelegd over deze klacht klemmen echter op verschillende punten met het voorgelegde document en de inhoud ervan. Verzoeker heeft immers aangegeven dat hij een anonieme klacht heeft neergelegd, dat hij de namen heeft gezegd van drie militieleden van de wijk en hun uiterlijk, waar ze elkaar zien en ontmoeten (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 12, p. 14 en 20). Uit de voorgelegde klacht blijkt echter dat verzoekers naam wel wordt vermeld in het document, terwijl er niets terug te vinden over een persoonsbeschrijving of een ontmoetingsplaats van de drie militieleden. Verzoeker spreekt ook over een klacht omwille van een dreigbrief die hij en anderen zouden hebben ontvangen, dat hij een foto van de dreigbrief heeft getoond aan de politieofficier en dat die politieofficier de klacht heeft geschreven waarin hij die militieleden beschuldigde dat ze een ontheemdingsbrief verspreidden in de buurt (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 9, 12 en 17), terwijl in de klacht geen enkel vermelding van een brief terug te

vinden is. Tot slot dient opgemerkt te worden dat verzoeker verklaarde dat hij die klacht nooit heeft gehad omdat ze hiervan geen officieel document konden meegeven (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 18), wat elke geloofwaardigheid ontnemt aan verzoekers verklaringen over zijn voorgehouden problemen met sjitische milities en de afwikkeling ervan.

Wat de neerslag van het gesprek tussen verzoeker en A.M. over de aanwezigheid van politieofficier J. op 16 april 2015 na het schietincident (aanvullende nota van 22 november 2016, stuk 4) en een foto van zijn huis in Bagdad waarop graffiti, "gezocht", werd aangebracht op de toegangspoort (aanvullende nota neergelegd ter zitting), merkt de Raad op dat deze documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben wanneer deze worden afgelegd in een geloofwaardig asielrelaas, wat hier niet het geval is.

Voor zover verzoeker opnieuw verwijst naar het feit dat hij nooit uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij vertrouwen had in de politie, blijkt uit het CGVS-interview het tegendeel (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 12, p. 17; CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 18). Minstens wordt dit door verzoeker ook zelf bevestigd door zijn verklaringen dat hij een politieofficier in vertrouwen heeft genomen.

Verzoekers betoog volhardt in wezen in zijn afgelegde verklaringen en doet geen afbreuk aan de concrete motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, waarom er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vrees voor vervolging:

"De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt ondermijnd door de volgende bevindingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw handelen na het ontvangen van een anonieme dreigbrief eind maart 2015 niet coherent en niet plausibel zijn. Zo verklaarde u dat u deze dreigbrief in eerste instantie niet serieus nam en dat u op aanraden van een vriend toch besloot om een klacht in te dienen in het politiekantoor van Jihad, waar uw vriend een politieofficier kende. Hoewel er in de brief op geen enkele manier werd vermeld van wie deze afkomstig is, verdacht u drie personen die volgens u tot milities behoorden in uw wijk en noemde u hun namen in uw klacht (CGVS 1 18/02/2016, p. 14-18, 20). Geheel in tegenspraak, verklaarde u daarentegen verschillende malen dat u geen enkel idee had van wie deze dreigbrief zou kunnen zijn en dat indien u wel had geweten dat de brief van Asaab Al Haq kwam, u niet het risico zou genomen hebben om klacht in te dienen omdat ze heel gevaarlijk zijn (CGVS 1, p. 16; CGVS 2 02/06/2016, p. 8 en p. 10-11). Toch diende u een klacht in tegen de bovengenoemde personen, die u als machtig en gevreesd in de buurt omschreef, omdat u hen ervan verdacht achter de brief te zitten (CGVS 2, p. 10-11 en p. 17-18). Uit uw verklaringen blijkt dus dat u wel op de hoogte was van het feit dat de drie personen die u noemde in uw klacht machtige en gevreesde militieleden van in uw wijk waren. U wist enkel niet tot welke militie zij behoorden. Dat u desalniettemin toch het risico nam om klacht in te dienen en hierbij ook namen noemde van machtige militieleden, is bijgevolg geenszins plausibel. Het is bovendien des te opmerkelijker dat u deze drie personen beschuldigde omdat zij leiders zijn bij een militie in uw wijk en door iedereen gekend, maar dat u geen enkel idee heeft tot welke militie zij behoren noch over enige kennis beschikt van welke milities actief zijn in uw buurt (CGVS 2, p. 8 en p. 17). Verder is het ook weinig aannemelijk dat u uw ouders niet op de hoogte hebt gebracht van de anonieme dreigbrief. U verklaarde hierover dat u hen niet hebt ingelicht omdat u alles zelf wilde regelen, ze bejaarde personen zijn en uw vader medische problemen heeft. Uw uitleg kan echter geenszins overtuigen aangezien de bedreigingen gericht waren aan alle soennieten en uw familie bijgevolg ook werd geviseerd (CGVS 2, p. 11-13). Uw ouders zijn overigens nog niet bejaard want ze zijn beide werkend als ingenieur/consulent (CGVS 2, p. 7 en 12).

Voorts overtuigen ook uw verklaringen over uw handelen na het ontvangen van de tweede dreigbrief van AAH enkele dagen later niet. U verklaarde dat deze brief aan u persoonlijk gericht was en dat er in vermeld werd dat zij wisten dat u een klacht bij de politie had ingediend. U en uw familie dienden binnen de drie dagen het huis te verlaten. U telefoneerde hierover met de politieofficier die enkele dagen eerder uw klacht noteerde. Hij stelde u gerust en zei dat hij het nodige zou doen (CGVS 2, p. 19-20). Het is geenszins aannemelijk dat dit uw enige actie is nadat u met de dood wordt bedreigd door AAH en verplicht wordt uw huis te verlaten. Zo heeft u met niemand anders gepraat over deze tweede dreigbrief, zodat ook uw familie hiervan nog steeds niet op de hoogte was, noch heeft u deze politieofficier opnieuw gecontacteerd om te informeren over wat hij had ondernomen. U bleef in uw huis wonen en stopte gewoon met werken (CGVS 2, p. 20-21). Gelet op de ernst van een tweede bedreiging, is uw verklaring dat u gerust was omdat de termijn van drie dagen was beëindigd en er nog steeds niets was gebeurd waardoor u de bedreiging niet serieus nam, geenszins toereikend (CGVS 2, p. 20). Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat wanneer iemand tot tweemaal toe bedreigd wordt en wanneer zijn familie eveneens wordt geviseerd, deze op zijn minst de informatie deelt met zijn familie en hierop gepaste maatregelen neemt. Bovendien zijn uw verklaringen in verband met uw contact met

politieofficier Jihad na de tweede dreigbrief allerm minst coherent en aannemelijk. Vooreerst is het vreemd dat u politieofficier Jihad hebt verwittigd en u verklaarde vertrouwen te hebben in de politie (CGVS 2, p. 20), aangezien de tweede dreigbrief was gekomen naar aanleiding van uw klacht terwijl u nochtans discretie werd verzekerd. Hierop gewezen kon u louter en alleen opperen dat u had gedacht aan de betrouwbaarheid van de politieofficier maar dat er ook anderen van het politiekantoor informatie naar buiten konden brengen (CGVS 2, p. 25-26). Na het schietincident op uw woning had u naar eigen zeggen wel uw twijfels over de betrouwbaarheid van deze politieofficier (CGVS 2, p. 23). Bijgevolg is het geenszins aannemelijk dat u na uw verhuis naar de wijk Al Jamia nog contact opnam met de enige twee personen die van uw klacht bij de politie op de hoogte waren. Volgens uw verklaringen ontmoette u immers uw vriend Ahmed en jullie belden naar politieofficier Jihad (CGVS 1, p. 22-23). Daarnaast verklaarde u ook dat bovengenoemde politieofficier aanwezig was wanneer de politie vaststellingen kwam uitvoeren nadat jullie woning werd beschoten (CGVS 2, p. 23). Dit is echter bijzonder opmerkelijk omdat deze politieofficier werkte in de wijk Jihad en dus niet de wijk waar u woonde, namelijk Mansour. Geconfronteerd hiermee verklaarde u dat u dit zelf wel vreemd vond, maar dat u deze vraag niet aan hem gesteld heeft (CGVS 2, p. 23).

Verder verklaarde u nog dat de eerste dreigbrief gericht was tegen alle soennieten in de buurt. U veronderstelde dat alle soennitische families in uw straat een dreigbrief hadden gekregen doordat uw vriend Sinan, die in dezelfde straat woonde en ook verklaarde soenniet te zijn, een gelijkaardige brief had ontvangen (CGVS 1, p.14; CGVS 2, p. 16). Gevraagd of u bij andere soennitische burens heeft geïnformeerd of dat zij ook een gelijkaardige brief hadden ontvangen, verklaarde u dat het een te gevoelig onderwerp was om over te spreken in de buurt en u geen risico's wilde nemen (CGVS 2, p. 12 en p. 16). Het is echter heel merkwaardig dat u op geen enkel moment hebt geïnformeerd naar de situatie van de andere soennitische families in uw buurt. Ook na uw vertrek uit uw buurt verklaarde u dat u geen enkel idee heeft wat er met de andere soennieten in de buurt is gebeurd (CGVS 2, p. 15-16 en p. 24-25). U had echter meermaals de gelegenheid om hier naar te informeren. Zo hield u telefonisch contact met verschillende personen uit uw vroegere wijk. U werd zo onder meer op de hoogte gebracht van het vertrek van Sinan en zijn familie, maar informeerde op geen enkel moment naar de situatie van de andere soennitische families in de buurt (CGVS 2, p. 14-15)."

Verzoeker weerlegt de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus niet. De Raad neemt de motivering van de bestreden beslissing, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, over.

Wat de voorgehouden problemen als soenniet in Bagdad betreft, beperkt verzoeker zich tot het volharden in zijn verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie. Verzoeker kan worden bijgetreden dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, doch de Raad wijst er op dat verzoeker niet aannemelijk maakt en dat uit de stukken in het dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of gevisieerd. Dit geldt des te meer nu hij geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan zijn religie als soenniet verbonden incidenten heeft aangehaald. Bovendien relativeren andere zaken, zoals verzoekers studies en loopbaan de door hem voorgehouden vrees.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 22, nr. 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem en door de Commissaris-generaal bijgebrachte landeninformatie en stukken.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie *“Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis”* van EASO van december 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”*)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (*“IDP’s”*) op te vangen (*“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van 16 november 2016, nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (ibidem, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt.

Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Daargelaten de vaststelling dat de arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben is de verwijzing naar de arresten van de Raad, niet dienstig gelet op de voorliggende landeninformatie in onderhavig dossier die actueel is. Ook wordt elk dossier individueel beoordeeld en na een zorgvuldig en individueel onderzoek blijkt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP